

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **V. M.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2010, č.j. 6560-3/2010-010100-21

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 6.4.2010 zastavila hlídka taktické mobilní skupiny žalovaného při kontrolní činnosti na dálnici D2 v prostoru bývalého hraničního přechodu Břeclav D2 osobní automobil tovární značky CHRYSLER VOYAGER, RZ 6B5 3228, řízený žalobcem. Spolucestujícími osobami byli A. T., M. P., T. M. a M. M. Provedenou kontrolou výše uvedeného vozidla bylo zjištěno, že se v něm nachází celkem 635 kantonů cigaret, opatřenými ukrajinskými tabákovými nálepkami. Prvostupňový správní orgán vydal dne 13.5.2010 platební výměr č. 10CZ021100W0000018, č.j. 9356-2/2010-021100-021, kterým byly žalobci vyměřeny clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty v celkové výši 339 770,- Kč. Napadené rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání žalobce proti uvedenému platebnímu výměru.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného

[2] Při kontrole dne 6.4.2010 zjistila hlídka taktické mobilní skupiny Celního ředitelství Brno v prostoru bývalého hraničního přechodu Břeclav D2, že v automobilu osobní značky CHRYSLER VOYAGER, řízeném žalobcem, se nachází 554 kartonů, tj. 110 800 ks cigaret zn. LM RED LABEL, 80 kartonů, tj. 16 000 ks zn. Marlboro a jeden karton, tj. 200 ks cigaret zn. PRILUKI opatřené ukrajinskými tabákovými nálepkami. Na otázku, komu zboží patří, odpověděl žalobce, že jemu a že je veze pro ukrajinské dělníky do Břeclavi. Téhož dne žalobce do protokolu o výsledku podezřelého u Celního ředitelství Brno uvedl, že jel z Ukrajiny spolu s matkou T. M., bratrem M. M. a dvěma kamarády M. P. a A. T. přes Maďarsko do České republiky. V okolí Budapešti zastavili automobil – přesné místo si již nepamatuje – a kamarádi s matkou a bratrem odešli jíst do motorestu; žalobce zůstal odpočívat v autě, za několik minut si odskočil na záchod, tam našel schované cigarety v keřích, naložil je do auta a zakryl je dekami. Po návratu spolucestujících se tito ptali, co je v autě naloženo a žalobce jim odpověděl, aby se nestarali, že je to jeho věc. Dále cestovali do České republiky, tam chtěl žalobce cigarety prodat ukrajinským dělníkům v okolí Brna. Celní ředitelství Brno zjistilo přesnou výši škody na cle – 16 826,- Kč, na spotřební dani – 261 478,80 Kč, škodu na dani z přidané hodnoty – 61 503,- Kč; celkem škoda 339 807,80 Kč. Jelikož vzniklo důvodné podezření, že jednáním žalobce došlo k úniku na cle a daních, zahájil Celní úřad Břeclav řízení ve věci vyměření cla a spotřební daně a daně z přidané hodnoty, v jehož rámci byl vydán shora již citovaný platební výměr, kterým byly žalobci vyměřeny clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty v celkové výši 339 777,- Kč. K odvolací námitce žalobce, že napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je nezákonné, neboť celní dluh zanikl v souladu s ust. čl. 223 písm. d) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, neboť zboží podléhající dovoznímu clu bylo dlužníkem na místě dne 6.4.2010 vydáno správnímu orgánu a tento předmětné zboží již zpět dlužníkovi nevydal, žalovaný odkázal na rozsudek evropského Soudního dvora ve věci C-457/07 V. E. proti H. L., který se zabýval problematikou protiprávního vstupu zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství dle čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu a zánikem celního dluhu dle čl. 233 písm. d) celního kodexu s tím, že předmětné zboží podléhající dovoznímu clu bylo protiprávně dovezeno na celní území Společenství žalobcem a tím bylo zajištěno až na území České republiky celními orgány České republiky, proto nemohlo dojít k zániku celního dluhu podle čl. 233 písm. d) celního kodexu.

III.

Žalobní argumentace

[3] Žalobce namítal, že mu bylo uloženo zaplatit celní dluh jako dlužníkovi podle čl. 202 odst. 3 odrážka první celního kodexu, ovšem v rámci správního řízení nebylo prokázáno žádným způsobem, že žalobce protiprávní vstup zboží uskutečnil. Jedinou nespornou skutečností je, že dne 6.4.2010 se předmětné zboží nacházelo na území České republiky v prostoru bývalého hraničního přechodu Břeclav D2. O skutečnosti, jakým způsobem a prostřednictvím jaké osoby se dostalo zboží na území České republiky, neexistuje žádný objektivní důkaz. Z výpovědi žalobce, učiněné dne 6.4.2010 do protokolu žalovaného, č.j. BN-0131/TS-10/2010, pouze vyplývá, že tento našel předmětné zboží již v celním území Společenství (specifikovaného v čl. 3 celního kodexu). Ačkoliv prvostupňový správní orgán i žalovaný neuvěřili tvrzení žalobce, svou domněnku o tom, že žalobce sám uskutečnil protiprávní vstup zboží nijak neprokázali a jedná se tedy o pouhý spekulativní závěr. Tím, že byl žalobce označen jako dlužník, porušily správní orgány hrubým způsobem ust. § 3

správního řádu, neboť nevycházely ve svém rozhodování ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ale vycházely z ničím nepodložené vlastní domněnky. Vzhledem k hrubému porušení jedné ze základních zásad správního řízení je rozhodnutí žalovaného i předchozí prvostupňové správní rozhodnutí nezákonné.

IV.

Stanovisko žalovaného

[4] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že shora uvedená žalobní námitka nebyla žalobcem v průběhu celého správního řízení vůbec uplatněna a správní orgány se jí proto ve svých rozhodnutích nezabývaly. Rozpor zjištěného skutkového stavu v napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu prvního stupně žalobce v žalobě nijak nespecifikoval, proto se k námitce žalovaný nemůže ani vyjádřit. Pro opatrnost však žalovaný konstatoval zjištěný skutkový stav, jak je uveden i v odůvodnění žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného. Tvzení žalobce o nálezu zboží schovaného v keřích v Maďarsku je nevěrohodné a účelové vzhledem ke stavu zboží a jeho označení ukrajinskou tabákovou nálepkou a vzhledem ke skutečnosti, že zboží nevykazovalo jakékoli známky poškození vlivem povětrnostních podmínek, papírové obaly kartonů cigaret nebyly ani v nejmenším mechanicky poškozeny. S ohledem na skutečnost, že zboží bylo opatřeno ukrajinskou tabákovou nálepkou, že žalobce má trvalé bydliště na Ukrajině, z Ukrajiny také téhož dne cestoval a na otázku, komu patří převážené zboží, odpověděl, že je jeho a že je veze k prodeji ukrajinským dělníkům v Břeclavi a v Brně a tedy dopravoval toto zboží se zcela konkrétním předem určeným úmyslem, předem určeným subjektům, nejde tedy o zboží náhodně nalezené v keřích. S takto zjištěným skutkovým stavem a jeho vyhodnocením prvostupňovým správním orgánem se žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil. Předmětné řízení bylo vedeno za použití příslušných ustanovení zákona č. 337/1992 Sb. o správě daně a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Předmětné řízení je tedy daňovým řízením, na které se m.j. vztahuje ust. § 31 odst. 2 posledně citovaného zákona. Obecné zásady, které jsou obsaženy v ust. § 3 správního řádu, jehož porušení je namítáno žalobou, jsou promítnuté v ust. § 31 odst. 2 daňového řádu. Správce daně není s ohledem na zásady daňového řízení (priorita zájmu státu) povinen vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch poplatníka; důkazní břemeno leží na daňovém subjektu. V projednávané věci správní orgány vycházely z důkazů provedených v předmětném řízení, které byly hodnoceny postupem ve smyslu ust. § 31 odst. 1 a 2 daňového řádu. Přes upozornění, že žalobce má právo seznámit se se spisovým materiálem tohoto práva nevyužil a ke zjištěným skutečnostem a důkazům se nijak nevyjádřil. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že Okresní soud v Břeclavi vydal dne 8.4.2010 trestní příkaz pod č.j. 21 T 53/2010 – 36, který nabyl právní moci téhož dne a jímž byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na 12 měsíců podmíněně, odložený na dva roky za spáchání přečinu zkrácení daně, poplatků a povinné podobné platby, porušením předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží a organizování a umožnění nedovoleného překročení státních hranic, tedy za protiprávní jednání, na jehož základě vznikl celní dluh. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

[5] Žalobce namítal, že zjištěný skutkový stav (existence předmětného zboží dne 6.4.2010 na území České republiky v prostoru bývalého hraničního přechodu Břeclav D2) je v rozporu se závěry správního orgánu prvního stupně i žalovaného, neboť správní orgány na

základě pouhé spekulace dovodily, že žalobce uskutečnil protiprávní vstup zboží, přičemž k tomuto závěru neexistuje žádný objektivní důkaz. Došlo tak podle žalobce k hrubému porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nevycházely při svém rozhodování ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[6] K této žalobní námitce uvádí soud následující. Žalobce tvrdí, že mu správní orgány *neprokázaly*, že by uskutečnil protiprávní vstup zboží, takovému tvrzení neuplatňoval v rámci celého správního řízení. Žalobce však neuvádí žádný důkaz, který by závěr správních orgánů o tom, že by protiprávní vstup zboží uskutečnil, zpochybnil, či vyvrátil; žalobcem poukazovaná jeho výpověď z 6.4.2010 takovým důkazem není (jak je vyloženo níže).

[7] Pro předmětnou věc bylo důležité zjistit, že celní dluh při dovozu vznikl protiprávním vstupem zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství (což mezi účastníky řízení není sporné) a dále bylo pro předmětné řízení potřebné zjistit, zda žalobce je dlužníkem ve smyslu čl. 202 odst. 3 první odrážka Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12.10.1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), podle něhož dlužníkem je osoba, která protiprávní vstup zboží uskutečnila.

[8] Pro předmětné řízení před celními orgány platil daňový řád (viz ust. § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb. celního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc), podle něhož nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis evropských Společenství jinak, platí pro řízení před celními orgány v ostatních věcech obecné předpisy o správě daní a poplatků.

[9] Skutečnost, že žalobce je osobou, která protiprávní vstup zboží uskutečnila, vyplývá jednoznačně z úředního záznamu kontrolní skupiny žalovaného ze dne 6.4.2010, založené ve správním spise, kde je uvedeno, že při kontrole vozidla byl žalobce dotázán, zda dováží nějaké zboží, odpověděl, že žádné zboží nevez, opětovně byl dotazován, zda dováží cigarety, alkohol, zbraně nebo drogy, opětovně odpověděl, že nikoliv. Při následné celní kontrole žalobce na dotaz kontrolní skupiny odpověděl, že převážené cigarety jsou jeho, že je veze pro ukrajinské dělníky ubytované v Břeclavi.

[10] V rámci následné výpovědi nedokázal žalobce hodnověrně doložit, jak se uvedené zboží mělo ve voze během cesty ocitnout (podle výpovědi žalobce mělo vozidlo vyjízdet z Ukrajiny pouze s osobními zavazadly, během cesty však se v něm mělo bez vědomí žalobce ocitnout celkem 635 kرتونů cigaret s ukrajinskými tabákovými nálepkami). Uvedenou výpověď hodnotí soud jako účelovou, nevěrohodnou, navíc odporující časově předcházející komunikaci žalobce s kontrolní skupinou žalovaného.

[11] Ke stejnému závěru jako správní orgány, tedy že žalobce je osobou, která protiprávně vstup zboží uskutečnila, dospěl i Okresní soud v Břeclavi, který v rámci trestního příkazu ze dne 8.4.2010, č.j. 21T 53/2010 – 36, shledal žalobce vinným, že dne 6.4.2010 v 9.25 hodin nezákonně dovezl přes hraniční přechod Lanžhot – dálnice do ČR v osobním vozidle zn. CHRYSLER VOYAGER RZ 6B5 3228 celkem 554 kرتونů, tj. 110 800 ks cigaret zn. LM RED LABEL, 80 kرتونů, tj. 16 000 ks cigaret zn. Marlboro a 1 kرتون, tj. 200 ks cigaret zn. PRILUKI, opatřených pouze ukrajinskou tabákovou nálepkou v úmyslu vyhnout se odvodu cla a daní a takto nezákonně dovezené cigarety umístit na daňové území ČR, čímž odňal zboží celnímu dohledu podle § 293 písm. f) celního zákona, za porušení čl. 37 celního kodexu dovezl, přepravoval a skladoval cigarety neoznačené tabákovou nálepkou

podle § 114 zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních, čímž způsobil škodu České republice v celkové výši 339 807,80 Kč, z toho na cle 16 826,- Kč, spotřební dani 261 478,80 Kč a na dani z přidané hodnoty 61 503,- Kč.

[12] Jelikož Okresní soud v Břeclavi v předmětném trestním příkazu shledal pravomocně vinným žalobce z nezákonného dovozu předmětných cigaret přes hraniční přechod Lanžhot – dálnice dne 6.4.2010 v úmyslu vyhnout se odvodu cla a daní, je zřejmé, že výrok o vině zcela pokrývá podmínku ve smyslu shora citovaného čl. 202 odst. 3 odrážka první celního kodexu, podle něhož dlužníkem je osoba, která protiprávní vstup zboží uskutečnila.

[13] Správní orgány byly vázány uvedeným zjištěním, neboť podle ust. § 28 odst. 1 a 2 daňového řádu, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán; jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek, nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení; správce daně si nemůže jako o předmětné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin, nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana.

[14] V předmětném řízení správní orgány dospěly ke stejnému závěru, tedy že žalobce je dlužníkem ve smyslu čl. 202 odst. 3 první odrážka celního kodexu, a to poté, co zhodnotily ve věci shromážděné důkazní prostředky. Se zhodnocením těchto důkazů ve vztahu ke zjištění, že žalobce je osobou, která uskutečnila protiprávní vstup předmětného zboží (jak je uvedeno v odůvodnění žalobou napadených správních rozhodnutí) se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Správní orgány postupovaly ve smyslu ust. § 31 odst. 2 a § 2 odst. 3 daňového řádu, přičemž ve zmiňovaném hodnocení důkazních prostředků nelze najít úvahy, které by překračovaly meze logického myšlení. Především je však nutno vzít v úvahu existenci pravomocného trestního příkazu, jak byl shora citován. Tento trestní příkaz je obsahem správního spisu, žalobce měl možnost v průběhu správního řízení se s obsahem správního spisu seznámit, vznášet námitky, či navrhopat provedení důkazů, které by měly být podle názoru žalobce ve věci podstatné; žalobce však uvedeného práva nevyužil, v průběhu správního řízení nenamítal, že by nebyl osobou, která by protiprávní vstup zboží uskutečnila.

[15] I soud rozhodující ve správním soudnictví je ve smyslu ust. § 52 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vázán rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Nelze tedy rozhodně souhlasit s námitkou žalobce, že by závěry správních orgánů ohledně určení osoby, která protiprávní vstup zboží uskutečnila, byla pouhou spekulací. V rámci předmětného řízení nemohlo ani dojít k porušení ust. § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Předmětné řízení bylo vedeno podle daňového řádu, který ve vztahu k hodnocení provedených důkazů nebyl, jak shora uvedeno, porušen.

[16] S ohledem na výše uvedené Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

[17] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady nad jeho běžnou administrativní činnost, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 20.3.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu